

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobce: **X. X.**, narozený dne X
státní příslušnost Republika Uzbekistán
zastoupený advokátem JUDr. Matějem Šedivým
sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 1. 2024, č. j. CPR-3112-2/ČJ-2024-93010-V241

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 1. 2024, č. j. CPR-3112-2/ČJ-2024-93010-V241 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítnuto odvolání proti rozhodnutí ze dne 9. 12. 2023, č. j. KRPA-404770-16/ČJ-2023-000022-SV (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), vydané Policií České republiky, Krajským ředitelstvím

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

policie hl. m. Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“). Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci uloženo podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), správní vyhoštění a stanovena doba 10 měsíců, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, zároveň byla stanovena doba k vycestování z území do 15 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí dle ust. § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců.

II. Žalobní body

2. Žalobce namítal, že je viněn z neoprávněného pobytu, kterého se měl dopustit od 5. 12. 2023 do 8. 12. 2023, kdy provedeným dokazováním bylo zjištěno, že účastník vstoupil na území České republiky (dále jen „ČR“) na podkladě litevského pobytového oprávnění, s platností do 9/2025, kterému však bylo ke dni 5. 12. 2023 zneplatněno, přičemž toho času již žalobce pobýval na území ČR a o zneplatnění pobytu (jehož důvody správní orgán nezjistil) nic nevěděl. Žalobce se tak dopustil ryze neúmyslného protiprávního jednání v rozsahu tří dnů, kdy nikdy v minulosti vůči němu nebyly evidovány žádné negativní poznatky, proto má za to, že takto epizodně dlouhá a neúmyslná protiprávnost nepostačuje pro uložení správního vyhoštění, které tak pokládá za nepřiměřen tvrdý postih, a to tím spíš, že mu žádné rozhodnutí o ukončení pobytu nebylo nikdy doručeno a o postupu litevské migrační autority tak neměl tušení, přičemž pokud by tomu bylo naopak, tak by se nedopustil protiprávního jednání. S ohledem na ochotu vycestovat tak má za to, že vůči němu mělo být postupováno dle § 50a zákona, v důsledku čehož se domnívá, že napadené rozhodnutí porušuje požadavky § 174a zákona, neboť je nepřiměřeně tvrdé.

III. Vyjádření žalovaného

3. Žalovaný ve svém vyjádření plně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, které považoval za podrobné, přezkoumatelné a podložené relevantními podklady.

IV. Obsah správního spisu

4. Dne 8. 12. 2023 byl v Praze 3 kontrolován cizinec. K prokázání své totožnosti předložil doklad povolení k pobytu za účelem práce na území Litevské republiky, kdy bylo zjištěno prostřednictvím mezinárodní spolupráce, že toto pracovní povolení bylo účastníkovi řízení zrušeno z důvodu ukončení zaměstnání a povolení k pobytu bylo ukončeno, a proto ode dne 5. 12. 2023 již nemá legální pobyt na území Litvy. Dále účastník předložil cestovní doklad, ve kterém nebylo vyznačeno žádné platné vízum, které by ho opravňovalo k pobytu na území ČR či členských států Evropské unie a smluvních států. Lustrací v informačních systémech Policie ČR bylo zjištěno, že účastník v současné době nedisponuje žádným vízem či jiným oprávněním, na základě kterého by byl oprávněn pobývat na území ČR. Na základě výše uvedeného byl účastník zajištěn a bylo s ním zahájeno řízení ve věci správního vyhoštění.

5. Do protokolu o výsledku účastníka řízení žalobce uvedl, že do schengenského prostoru vstoupil naposledy dne 22. 10. 2023, kdy měl platné povolení k pobytu v Litvě. V Litvě pracoval pár dní, ale výdělky byly nízké. V Litvě zůstal 15 dní a poté odjel do ČR. Do ČR přijel dne 15. 11. 2023, neboť tu měl známé a chtěl pracovat na stavbách. Ti mu poradili, aby požádal o pobyt v Polsku. Chtěl také požádat o pobyt v ČR. Nakonec nepožádal ani v ČR, ani v Polsku. Nevěděl, že litevská pobytová karta byla zneplatněna. Jeho rodina žije v Uzbekistánu, je ženatý, má dvě děti. Ve vlasti má i rodiče a sourozence, má tam kde bydlet. V ČR nic nevlastní, nemá pojištění, pronajímá si lůžko někde u A. Je zdravý a vycestuje dobrovolně, ve vlasti mu nic nehrozí, jen tam má dluhy.
6. Bylo vyžádáno závazné stanovisko k možnosti vycestování cizince a následně vydáno prvostupňové rozhodnutí, proti kterému žalobce podal odvolání.
7. Žalovaný se následně v napadeném rozhodnutí vypořádal s odvolacími námitkami. Uvedl, že k námitce, že účastník na území ČR vstoupil na základě litevského pobytového oprávnění s platností do září 2025, které však bylo ke dni 5. 12. 2023 zneplatněno, kdy v této době již účastník řízení pobýval na území ČR a o zneplatnění pobytového oprávnění nevěděl, žalovaný uvedl, že především nelze v dané situaci odhlédnout od skutečnosti, že povolení k pobytu bylo vyhlášeno ke dni 5. 12. 2023 jako doklad ztracený/odcizený nebo neoprávněně užívaný, tedy jako doklad neplatný, a to z důvodu, že pracovní smlouva byla s účastníkem řízení ukončena. K tvrzení, že o této skutečnosti účastník řízení nevěděl a že mu nebylo žádné rozhodnutí o ukončení pobytu doručeno, žalovaný uvedl, že pokud účastník neplnil účel vydaného povolení k pobytu na území Litvy, kdy sám vypověděl pracovní smlouvu, tak měl zcela logicky předvídat jeho zrušení. Neznalost zákona pak v daném případě protiprávní jednání účastníka řízení neomlouvá. Sám účastník uvedl do protokolu dne 9. 12. 2023, že si chtěl vyřídit nové povolení k pobytu v Polsku nebo v ČR, tedy musel výše uvedené tušit, když žádným dalším vízem ani pobytovým povolením nedisponoval. Účastník měl po vypovědi pracovní smlouvy na území Litvy, do doby, kdy mu skončila platnost povolení k pobytu, vycestovat do své domovské země, a pokud chtěl v budoucnu na území ČR pobývat za stejným účelem pobytu jako na území Litvy, měl na Zastupitelském úřadě ČR ve své domovské zemi požádat o patřičné pobytové oprávnění, obdobně jako před vydáním jeho povolení k pobytu na území Litvy, což však neučinil a přicestoval na území ČR.
8. Žalovaný dále konstatoval, že se správní orgán I. stupně před vydáním napadeného rozhodnutí zabýval, zda rozhodnutím o správním vyhoštění nebude nepřiměřeně zasaženo do soukromého a rodinného života účastníka řízení. Správní orgán I. stupně postupoval v souladu s ustanovením § 174a zákona o pobytu cizinců. K prokázání charakteru a intenzity jednotlivých aspektů soukromého života účastníka řízení vedl správní orgán I. stupně dokazování výsledkem účastníka, kdy v průběhu provedeného výsledku se v dostatečném rozsahu dotazoval na jeho rodinná a osobní pouta na území ČR, Evropské unie a v Uzbekistánu, na jeho způsob zajišťování obživy, bydlení atd. Účastník do protokolu uvedl, že má celou rodinu v Uzbekistánu, u které má vytvořeno zázemí, chce se dobrovolně vrátit. Účastník na území ČR přicestoval za prací, pobýval na území několik týdnů, kdy si zde nevytvořil žádné rodinné, kulturní ani společenské vazby, nesdílí společnou domácnost s občanem Evropské unie, ani se o takovou osobu nemusí starat. Účastník je v produktivním věku, jeho zdravotní stav je dobrý, je schopen se o sebe postarat i bez cizí pomoci. Rozhodnutím o správním vyhoštění nebudou ohroženy ani poškozeny jeho rodinné vztahy a rovněž nebude poškozen jeho soukromý

život, neboť nejsou omezena žádná jeho osobní práva. Lze shrnout, že správní orgán I. stupně v řízení o správním vyhoštění posuzoval všechny aspekty ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců, které následně v odůvodnění napadeného rozhodnutí dostatečně odůvodnil, a to konkrétně na straně 4 až 6, kdy s tímto odůvodněním se žalovaný zcela ztotožnil.

9. Pokud bylo namítáno, že správní orgán I. stupně měl postupovat dle ustanovení § 50a zákona o pobytu cizinců, správním orgánem I. stupně řádně zjištěna a také posouzena přiměřenost dopadu rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života účastníka, přičemž nebylo zjištěno, že by vydáním rozhodnutí o správním vyhoštění došlo k nepřiměřenému zásahu do soukromého nebo rodinného života účastníka řízení. Z důvodu naplnění skutkové podstaty ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců, kdy účastník pobýval ode dne 5. 12. 2023 do dne 8. 12. 2023 na území ČR bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn, a nesplnění zákonných podmínek ve smyslu ustanovení § 50a zákona o pobytu cizinců, tedy správní orgán I. stupně přistoupil k uložení správního vyhoštění.
10. K odůvodnění délky správního vyhoštění žalovaný uvedl, že správní orgán I. stupně na straně 6 svého rozhodnutí dostatečně odůvodnil stanovenou délku správního vyhoštění účastníka, kdy vzal i v potaz, že se jedná o první porušení právních předpisů, jakož i to, že na území ČR nepáchal trestnou činnost a se správním orgánem I. stupně spolupracoval. V daném případě je doba vyhoštění v délce 10 měsíců přiměřená a odpovídá okolnostem daného případu tak, jak byly popsány v napadeném rozhodnutí. Správní orgán I. stupně uložil účastníkovi řízení správní vyhoštění na spodní hranici zákonného rozpětí, neboť účastník byl ohrožen vyhoštěním v délce až pět let. Žalovaný i přesto provedl určité srovnání (viz rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 11. 5. 2022, č. j. 2 A 26/2022-17, či rozsudek téhož soudu ze dne 1. 12. 2022, č. j. 2 A 48/2022-18) a konstatoval, že je mu z úřední činnosti známo, že obdobná délka správního vyhoštění je cizincům ukládána za stejnou skutkovou podstatu, ale podstatně kratší nelegální pobyt, a proto ani v této souvislosti neshledal důvod pro zkrácení doby, po kterou nelze účastníkovi řízení umožnit vstup na území členských států Evropské unie a smluvních států. Správní vyhoštění v délce 10 měsíců bylo dle názoru žalovaného vydáno v souladu s právními předpisy a vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem případu. V případě účastníka se jednalo o relativně krátkou dobu neoprávněného pobytu, nelze však odhlédnout od povahy a závažnosti jeho vědomého protiprávního jednání, kdy na toto protiprávní jednání účastníka řízení se přišlo až na základě činnosti policejní hlídky. Žalovaný doplnil, že účastník chtěl na území ČR vykonávat pracovní činnost, kdy s tímto účelem již na území přicestoval, aniž by byl držitelem potřebného oprávnění a povolení k zaměstnání, stejně tak neměl uzavřené zdravotní pojištění a po vstupu na území ČR svůj pobyt na příslušném místě nezaregistroval. Uložené opatření tak nebylo shledáno nepřiměřeným.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

11. Městský soud v Praze o věci samé rozhodl bez jednání dle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), jelikož žalovaný s tímto postupem souhlasil a žalobce se ve stanovené lhůtě k výzvě soudu nevyjádřil. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných

žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

12. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na pět let, pobýval-li cizinec na území nebo na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
13. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *nelze rozhodnutí o správním vyhoštění podle ustanovení § 119 vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince. Ustanovení § 174a stejného zákona pak stanoví, že při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
14. Žalobce namítal, že napadané rozhodnutí porušuje požadavky § 174a zákona, neboť je nepřiměřeně tvrdé, když žalobce ke dni zneplatnění litevského pobytového oprávnění již pobýval na území ČR a o zneplatnění pobytu (jehož důvody správní orgán nezjistil) nic nevěděl, nejednal tedy úmyslně, měla mu být uložena pouze povinnost opustit území, dříve se přitom žádného protiprávního jednání nedopustil.
15. Přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života podle § 174a zákona o pobytu cizinců byla správními orgány vzhledem ke konkrétním okolnostem dané věci posouzena dostatečným a přezkoumatelným způsobem. Správní orgán I. stupně se přiměřeností zásahu vydaného rozhodnutí podrobně zabýval na straně 4 až 6 svého rozhodnutí a žalovaný pak na straně 4, 5 žalobou napadeného rozhodnutí. Správní orgány z dostupných podkladů (cizinecký informační systém a výslech žalobce) zjistily osobní a rodinnou situaci žalobce, který ohledně těchto zjištění ve správním řízení nic konkrétního nenamítal. Žalobci bylo přitom v průběhu správního řízení umožněno uplatňovat svá tvrzení a důkazní návrhy ve vztahu ke skutečnostem, které by mohly prokázat, že rozhodnutí o správním vyhoštění představuje nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života. Správní orgány zohlednily, že žalobce má manželku, dvě děti, rodiče i sourozence ve vlasti, po návratu s nimi bude moci bydlet, je s nimi i nyní v kontaktu přes internet. V ČR si pronajímá postel někde u A., nesdílí společnou domácnost s občanem Evropské unie, rovněž na území ČR nepobývají jeho příbuzní či blízké osoby. V případě žalobce tedy nebylo zjištěno, že by na území ČR navázal jakékoliv zásadní vazby (soukromé, rodinné, sociální, ekonomické či společenské), které by byly vydáním rozhodnutí o správním vyhoštění nepřiměřeně zasaženy. Sám účastník řízení se vyjádřil v tom směru, že si zde žádné vazby nevytvořil.

16. Zákon pro uložení správního vyhoštění podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců nevyžaduje úmyslné ani opakované porušení zákona. Správní orgány skutečnost, že jde o první porušení zákona výslovně reflektovaly, stejně jako spolupráci žalobce, a toto hodnotily při zvažování délky zákazu pobytu ve prospěch žalobce (strana 5 napadeného rozhodnutí). Byť doba neoprávněného pobytu byla krátká, nelze toto jednání bagatelizovat jako ojedinělý excés, zvláště vzhledem k ostatním okolnostem, jako je odhalení nelegálního pobytu až pobytovou kontrolou.
17. Pokud bylo namítáno, že jednání žalobce nebylo úmyslné, Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 23. 2. 2012, č. j. 9 As 102/2011-80, uvedl, že správní vyhoštění je svým obsahem rozhodnutím nikoli sankční povahy, ale toliko správním rozhodnutím, které obsahově vyjadřuje zájem státu na tom, aby se jím dotčený cizinec na území státu nezdržoval. Tato v zásadě preventivní podstata správního vyhoštění má svůj význam zejména z hlediska zavinění cizince, které není třeba prokazovat a při ukládání správního vyhoštění se vychází z toho, že naplnění určité skutkové podstaty znamená pro stát automaticky nutnost nařídít cizinci, aby opustil území ČR a zakázat mu pobyt na území ČR i po určitou v rozhodnutí stanovenou dobu v budoucnu. Důsledky, které z toho plynou, nejsou jakkoliv závislé na zavinění či osobních pohnutkách účastníka řízení ve vztahu k tomuto protiprávnímu jednání. Není tedy na uvážení správního orgánu, zda správní vyhoštění uloží, ale pokud zjistí, že jednání cizince naplňuje znaky v ustanovení § 119 zákona o pobytu cizinců, je povinen rozhodnutí o správním vyhoštění vydat (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 5 Azs 125/2004-54, publikovaný pod č. 864/2006 Sb. NSS, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 5 Azs 94/2005-52, publikovaný pod č. 1164/2007 Sb. NSS).
18. Žalovaný se tvrzenou neúmyslností jednání žalobce správně zabýval při hodnocení přiměřenosti zásahu, soud se ztotožňuje se závěrem, že žalobce měl předpokládat, že může o pobytové oprávnění v Litvě přijít, pokud mu bylo vydáno za účelem výkonu práce, kterou vykonával pouze několik dní, a následně bez zájmu o další legalizaci svého pobytu cestoval do dalších zemí Evropské unie. Zároveň lze z jeho výsledku dovodit, že si byl vědom svého problematického postavení, když zvažoval podání nové žádosti o povolení k pobytu v Polsku či ČR. Žalobci přitěžuje i skutečnost, že se na jeho neoprávněný pobyt přišlo až kontrolní činností Police ČR.
19. Není přesné žalobní tvrzení, že žalovaný nezjistil důvody zneplatnění pobytu žalobce. Ze sdělení Policejního prezidia ČR, Ředitelství pro mezinárodní spolupráci, odboru operativní spolupráce, ze dne 9. 12. 2023, vyplývá, že litevské povolení k pobytu je od 5. 12. 2023 neplatné z důvodu ukončení pracovní smlouvy. S tímto zjištěním koresponduje i vyjádření žalobce, že v Litvě pracoval jen pár dní a následně vycestoval. Dle názoru soudu nemohl za těchto okolností předpokládat další trvání pracovní smlouvy (a s ní spojeného pobytového oprávnění).
20. V žalobě pak nejsou tvrzeny další okolnosti, pro které by měl být zásah do soukromého a rodinného života žalobce nepřiměřený.
21. Správní orgány správně konstatovaly, že rozhodnutí o správním vyhoštění je vždy zásahem do soukromého života, podstatné je, že v projednávaném případě nejde o zásah nepřiměřený. Podmínky pro aplikaci § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců tedy byly v daném případě splněny, na základě čehož správní orgán I. stupně

- zcela správně vydal rozhodnutí o správním vyhoštění. Soud ve shodě se správními orgány nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce neshledává.
22. Městský soud nepřisvědčil námitce, že správní orgány měly přistoupit k uložení povinnosti opustit území [zřejmě dle § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců].
23. V nyní posuzované věci se oba správní orgány podrobně a přezkoumatelně zabývaly otázkou přiměřenosti dopadu rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce, přičemž dospěly k závěru, že se nejedná o nepřiměřený zásah. S tímto hodnocením se soud ztotožnil výše. Za zjištěných okolností tak nebylo možné uvažovat o aplikaci § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, naplnění jiných podmínek, kdy lze vydat rozhodnutí podle § 50a zákona o pobytu cizinců, nebylo v průběhu správního řízení zjištěno, ani v žalobě tvrzeno.
24. Námitku přílišné přísnosti napadeného rozhodnutí lze vztáhnout i na délku zákazu pobytu. Délku zákazu pobytu je správní orgán povinen stanovit v rámci zákonem vymezeného rozmezí po zohlednění všech individuálních okolností konkrétního případu. Tím jsou dány meze správního uvážení. Soudní přezkum správního uvážení je pak limitován na posouzení, zda správní orgán nepřekročil zákonem stanovené meze správního uvážení, nebo zda je nezneužil, a pokud tomu tak není, soud není oprávněn jakkoliv nahrazovat správní úvahu správního orgánu (srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002-42, č. 906/2006 Sb. NSS). Smyslem stanovení určitého zákonného rozmezí pro uložení správního vyhoštění přitom nepochybně je, aby byly případy cizinců, na které toto ustanovení dopadá, co nejvíce individualizovány, a to v souladu s § 2 odst. 4 správního řádu, podle kterého správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.
25. Soud odůvodnění správních orgánů považuje za přesvědčivé. Správní orgány délku zákazu pobytu stanovily a odůvodnily v souladu s citovanou zákonnou úpravou i judikaturou, neopomněly zvážit žádnou podstatnou okolnost. Z odůvodnění správních rozhodnutí je zřejmé, že ve prospěch žalobce bylo zohledněno, že s orgány spolupracoval, doznal se, dříve byl bezúhonný. Naopak v neprospěch cizince správní orgány zohlednily, že protiprávní jednání bylo odhaleno až během pobytové kontroly, do ČR přicestoval za účelem práce na stavebních, ač neměl k této činnosti povolení, neměl uzavřené pojištění a neregistroval místo svého pobytu. Žalovaný případ žalobce a délku zákazu pobytu hodnotil i ve světle obdobných případů, proti této argumentaci nebylo nic namítáno. Soud neshledal překročení mezí správního uvážení při stanovení délky zákazu pobytu.
26. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
27. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 26. února 2024

JUDr. Lenka Loudová v. r.

samosoudkyně